

Den ledamot af Kammaren som icke i rätt tid vid riksdagen sig inställer, skall för hvarje dag han utelämnar vara förlustig tio riksdaler af arfvodet.

Om remiss till Konstitutions-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1878.

Pehr Benjaminsson.

N:o 137.

Af Herr O. Toll: Om underdånig skrifvelse angående kontroll deröfver, att utländske handelsresande erlægga till stat och kommun deras rörelse fullt motsvarande afgifter.

»Varuauktioner» för utländsk räkning, »realisationer för utländska konkursmassor» — och hvad de benämnas dessa tyska metoder att hos oss helt behändigt afsätta den massa varor som man ej der kan blifva af med eller till transatlantiska platser exportera — hafva nu en längre tid fortgått nästan öfver allt i riket. Enär dessa försäljningar ej drabbas af några kostnader, som kunna jemföras med dem, hvilka den bofaste handlanden har att vidkännas i form af skatter, hyror, räntor för och förluster på ett fast lager, som ständigt måste hållas fullsorteradt och så vidare, och då de varor, hvilka på detta vis realiseras äro af den sämsta och billigaste art, så att ett skenbart än så lågt pris likväl lemna en betydlig avance, inses lätteligen hvilket tryck denna ambulatoriska affärsverksamhet, eller rättare sagdt affärsskoj, inom vårt land skall utöfva på våra egna fasta handlandes affärsverksamhet. Men lika skadlig som den är för våra köpmän, lika stridande är den emot allmänhetens,

köparens, fördel. Att denne senare i de allra flesta fall blir grundligen lurad på sin handel, torde ej vara tvifvel underkastadt. En dylik konkurrens hafva manufakturhandlandena, bland annat i *Malmö* och *Helsingborg*, sökt hindra derigenom att hvarje gång en sådan auktion annonserats, samtidigt *alla* på en gång föranstalta realisationer och sälja alla varor af samma art, som de vid auktionen utbjudna, till ytterst låga priser hela den tid, hvarunder den »utländska konkursmassan» skall hålla *sin* realisation. Men gifvet är att detta ej kan ske utan stora förluster, och i längden icke kan gifva dem det skydd de behöfva. Det torde endast vara från lagstiftningens sida som ifrågavarande skydd lämpligast kan beredas. Nu gällande handels- och näringslagar hafva uppenbarligen här en lucka af betänklig art. Hur uppriktig anhängare man än kan vara af frihandels grundsatser, kan det ej finnas rimligt eller förnuftigt att utländska spekulanter medgifvas tillfälle att vida billigare och fördelaktigare än våra egna köpmän realisera sina lager uti vårt land, ej heller att städernas magistrater lagligen äro förpligtade att stå till dessa utlänningars disposition för försäljningen och inkasseringen. Att den afgift, som en utländsk handelsresande i allmänhet har att betala, mången gång blir obetald, och att *kontrollen* häröfver är otillräcklig, är en annan bristfällighet, hvaröfver klagan ofta höres. Och slutligen, hvilken kräftskaða för de arbetande klassernas välstånd äro ej dessa kringstrykande tyska schackerjudar, hvilka, i regeln okontrollerade och obes kattade, tåga fram öfver allt, tränga in genom dörren i hvarje stuga i vårt land och öppna löpande räkning med hvarje dräng och blankokredit åt hvarje piga. Detta har länge varit erkändt och beklagadt af hvar och en som känner denna sida af landsbygdens affärlif. Men allt detta är endast olika drag i samma tafla, afmålände den otroliga lätthet hvarmed utlänningen, dels på grund af vårt folklynne, dels och hufvudsakligen på grund af vår lagstiftning, förstår att plocka oss nu — som fordom.

Det torde derföre vara obestridligt att åtgärder måste vidtagas emot ofvan påpekade onda i sådan syftning att berörda utländska ambulatoriska handlande tvingas erlægga skatt till såväl staten, motsvarande den *verkliga* vinst de draga af sin rörelse, som ock till den, vare sig stads- eller landtkommun, inom hvilken de bedrifva sin rörelse. Den afgift som för närvarande dylika personer skola erlægga, är af en alldeles försvinnande betydelse i förhållande till den stora vinst de i allmänhet draga af sin affärsverksamhet till förfång för de bofaste svenske köpmännen. Det synes som om rätta sättet vore om berörde utlänningar icke finge börja försäljning under ena eller andra formen, i stad eller på landsbygd, utan att förut hafva hos lämplig befunnen myndighet depo-

nerat borgen för erläggande af den bevillningsafgift, som af behörig taxeringskomité kan komma att dem påföras för näringsverksamheten, äfvensom för af densamma följande kommunalutskylder. För brott häremot torde lämpliga böter böra stadgas.

Anhållande att till vederbörande Utskott, om så påfordras, få ingifva närmare upplysningar om utländsk lagstifning i detta ämne, får jag, med anledning af hvad jag här ofvan anfört, vördsamt föreslå Riksdagen besluta,

att hos Kongl. Maj:t underdånigast hemställa det Kongl. Maj:t ville taga denna fråga uti ompröfvande och låta utfärda nödiga föreskrifter i ändamål att skärpa kontroller öfver utländska handelsresandes affärsverksamhet här i landet sålunda, att de må få erlægga till stat och kommun mot omfånget och vinsten af deras rörelse *fullt* svarande afgifter.

Stockholm den 27 Januari 1878.

O. Toll,

Representant för Helsingborg och Engelholm.

N:o 138.

Af Herr A. J. Enander: Om underdånig skrifvelse rörande närmare bestämmelser i fråga om de anteckningar, som i afseende på ledighet till äktenskap eller hinder deremot skola i vissa prestbevis intagas.

Kongl. Maj:ts Nådiga Cirkulärbref den 20 Januari 1865 föreskrifver, bland annat, att i vissa prestbevis »skola intagas de anteckningar, som